

Breu història del catarisme

No sóc gaire entesa amb el tema, però el viatge al "País dels Càtars" té un valor afegit, el valor històric. Normalment al bloc em centro amb els aspectes més naturals o mediambientals, però en aquest cas és imprescindible fer un gir al passat molt interessant. Abans de començar el viatge ja estàvem informant-nos sobre el catarisme, que es podria definir com un corrent religiós més aviat revolucionari o alternatiu. Pel que he entès els càtars eren cristians que no estaven d'acord amb el Papa i amb la doctrina de l'església, de tal manera que refusaven l'estil de vida tan ostentós que es duia i el gran nombre de coses que s'arribaven a fer en nom de Déu. Algunes de les diferències que en destacaven són que no tenien la creu en la seva simbologia, predicaven i duïen a terme l'austeritat i la humilitat (per ells, el món material és una il·lusió diabòlica, una presó per les ànimes), no utilitzen l'amenaça de l'Infern etern i tenien la concepció que Jesucrist no venia a salvar-nos, sinó a ajudar-nos. En definitiva, demanaven una reforma de l'església que permetés retornar i no perdre els seus orígens ja que creien que és un estil més coherent amb els valors i ideals de Crist.

Pel que tinc entès, els càtars és la denominació que els posaren els catòlics a les persones que pertanyien a aquest corrent i l'origen d'aquesta paraula és "diferent". Ells mateixos s'anomenaven "els bons homes", per això, la ruta a peu pel País dels Càtars s'anomena "la ruta dels bons homes". Consideraven que els bons homes eren els únics deixebles autèntics dels Apòstols. Entre ells, alguns assolien la categoria de "perfectes".

La zona del Languedoc va ser un bon territori per a la seva prosperitat degut a que era una zona ben instruïda i culturitzada així que els càtars decidiren dur-hi a terme la seva missió i convèncer a la població amb la seva reflexió. En aquesta regió, formada pel comtat de Toulouse, el vescomtat d'Albi, Carcassonne i Béziers i el comtat de Foix, estava ben establerta la noblesa. La relació entre els càtars i els senyors feudals es pot dir que era una autèntica simbiosi. A la noblesa no li convenia el comportament de la "nova" església, que consistia en demanar l'austeritat al poble mentre ells gaudien dels màxims luxes de l'època, i a més l'església els podia restar poder així que simpatitzaven més amb els ideals del catarisme. Per altra banda, començaren les creuades on la inquisició es va assegurar de desfer-se dels càtars per evitar la propagació dels seus ideals en contra de l'església. D'aquesta manera els senyors feudals van oferir protegir als càtars en els seus castells. Així doncs la denominació de "castells càtars" no és ben bé certa, ja que els castells no eren pas dels càtars, sinó dels nobles de la zona, però els episodis més cruels i la història de la desaparició del catarisme succeeix, això sí, dintre de les seves muralles.

La visita a les runes d'aquests castells tan majestuosos i endinsar-se en el País dels Càtars ens fa reviure aquesta part de la història.